

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.209 van 21 oktober 2016
in de zaak A. 216.519/X-16.307.**

In zake : 1. Peter DE MEYER
 2. Marnix BYL
 3. Nicolas SAVERYS
 4. de NV SAVERBEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Erika Rentmeesters
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Vijfstraten 57
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 1. de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN
 2. het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Veerle Tollenaere
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 juli 2015, strekt tot de
nietigverklaring van :

“a. Het besluit van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van
17 december 2014 houdende definitieve vaststelling van het provinciaal
ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Windlandschap Eeklo-Maldegem’ te Assenede,
Eeklo, Maldegem, Kaprijke, Evergem, Sint-Laureins, Waarschoot en
Zomergem

b. het besluit van de Vlaamse Regering van 29 april 2015 houdende
gedeeltelijke goedkeuring van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan
‘Windlandschap Eeklo-Maldegem’,

c. het besluit van de dienst Mer van het Departement Leefmilieu, Natuur
en Energie van de Vlaamse Overheid dd. 2 december 2013 waarbij het
plan-MER ‘Inplanting windturbines in zoekzone Maldegem – Eeklo’ wordt
goedgekeurd.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 september 2016.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erika Rentmeesters, die verschijnt voor de verzoekende partijen, juriste Kaat Van Keymeulen, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Veerle Tollenaere, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De woonpercelen van de eerste en de tweede verzoekende partij zijn gelegen in de straat Grote Boterhoek te Sint-Laureins, op een afstand van

ongeveer 800 meter van de expresweg N49/E34. De derde verzoeker en de vierde verzoekende partij zijn eigenaar van verschillende onbebouwde percelen in de omgeving van de voornoemde expresweg, die zij aanwenden voor de jacht.

Overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 vastgestelde gewestplan Eeklo-Aalter zijn alle genoemde percelen gelegen in agrarisch gebied.

4. Op 25 augustus 2009 wordt aan het provinciaal ruimtelijk structuurplan van Oost-Vlaanderen het addendum ‘Provinciaal Beleidskader Windturbines’ toegevoegd, waarvan de verdere uitwerking dient te gebeuren door middel van provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen.

5. In het najaar van 2010 beslist de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen om een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: PRUP) te laten opmaken voor de zoekzones ‘Maldegem-Eeklo’ en ‘E40 van Aalter tot Aalst’ van het addendum bij het provinciaal ruimtelijk structuurplan.

6. Op 28 mei 2013 vindt de plenaire vergadering over het voorontwerp van PRUP ‘Concentratiezone voor windturbines Maldegem-Eeklo’ plaats.

7. Op 2 december 2013 keurt de dienst milieueffectrapportage van het Vlaamse Gewest (hierna: de dienst Mer) het voor het PRUP opgemaakte plan-milieueffectenrapport (hierna: plan-MER) goed.

Dit is het derde bestreden besluit.

8. Op 26 maart 2014 stelt de provincieraad van Oost-Vlaanderen het ontwerp van PRUP ‘Windlandschap Eeklo-Maldegem’ voorlopig vast.

9. Tijdens het openbaar onderzoek over het ontwerp van PRUP, georganiseerd van 25 april 2014 tot en met 23 juni 2014 worden onder meer door

de eerste en de tweede verzoekende partij bezwaarschriften ingediend. De derde en de vierde verzoekende partij nemen niet deel aan het openbaar onderzoek.

10. In haar zittingen van 7 en 14 oktober 2014 bespreekt de provinciale commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: de Procoro) de ingediende adviezen, bezwaar- en steunschriften en brengt zij een advies uit.

11.1. Op 17 december 2014 stelt de provincieraad van Oost-Vlaanderen het PRUP ‘Windlandschap Eeklo-Maldegem’ te Assenede, Eeklo, Evergem, Maldegem, Kaprijke, Sint-Laureins, Waarschoot en Zomergem definitief vast.

Dit is het eerste bestreden besluit.

11.2. Het PRUP bestemt een ongeveer 11 kilometer lange strook langs de expresweg N49/E34 tot “zone voor windturbines” (artikel 1). De woonpercelen van de eerste en de tweede verzoeker worden opgenomen in een aan de laatstgenoemde zone grenzende “uitsluitingszone voor windturbines” (artikel 3), waarbinnen ook het voorschrift inzake het “windlandschap” (artikel 2) geldt.

11.3. Het laatstgenoemde voorschrift geldt ook voor de percelen van de derde en de vierde verzoekende partij en luidt:

“De kwaliteit van het windlandschap in deze zone wordt versterkt door middel van landschappelijke of maatschappelijke ingrepen zoals de aanleg van groen (groene bekleding voet windturbine, vergroening publieke ruimtes, aanplantingen langs beekdalen, erfbeplantingen, blokbossen...), het aanleggen van beeldbepalende dreven, aanleg van fiets- en wandelwegen, behoud open ruimte op de kouters, het voorzien van geluidsschermen langs wegen,...”

12. Bij besluit van 29 april 2015 keurt de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw het PRUP gedeeltelijk goed.

Dit is het tweede bestreden besluit.

Van dit besluit wordt melding gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20 mei 2015, met een *erratum* in het Belgisch Staatsblad van 1 september 2015.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Het aangevoerde middel

13.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 4.1.1, 4.1.4, 4.2.8 en 4.2.10 van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel”.

13.2. In het middel wordt aangevoerd dat de conclusies van het MER-rapport over de mogelijke negatieve effecten voor mens en milieu “kennelijk onredelijk en intern tegenstrijdig” zijn. De verzoekende partijen menen dat bij de effectenevaluatie ten onrechte geen rekening is gehouden met de aanzienlijke negatieve effecten die het bestreden uitvoeringsplan blijkens het effectenonderzoek zelf veroorzaakt.

13.3. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat het plan-MER het principe aanvaardt dat windturbines in bepaalde situaties een gevaar vormen voor vogels en vleermuizen. Niettemin wordt er voor de 1 kilometer brede bufferzone rond het akkervogelgebied van uitgegaan dat er geen negatieve effecten zullen zijn omdat deze bufferstrook al verstoord is door menselijke activiteiten. Waarop men zich hiervoor baseert, is volgens het middel niet duidelijk. Men erkent elders in het dossier zelf dat de omgeving gekenmerkt wordt door de typische elementen van het Meetjesland, met name grote open ruimten met weidse uitzichten, afgewisseld met groenelementen. Dat deze bufferzone al dermate aangetast zou

zijn dat zij geen waarde meer zou hebben, houdt een negatie in van het bestaan van de bufferzone zelf.

Verder erkent het MER-rapport de ligging van vier turbines binnen de voedseltrekroute van wilde eenden, waarvan één zelfs vrij centraal in deze route, maar toch beoordeelt dit rapport de mogelijke effecten ter zake maar als beperkt negatief.

Gelet op de wettelijke bescherming die zij genieten is het onaanvaardbaar dat het plan-MER de effecten voor vleermuizen als beperkt negatief evalueert en voor die conclusie steunt op het feit dat hierover onduidelijkheid bestaat daar men niet beschikt over gebiedsdekkende inventarisatiegegevens.

13.4. Het verzoekschrift vervolgt dat het MER-rapport ten onrechte ook de effecten op de landschapsstructuur slechts als beperkt negatief beoordeelt en dit enkel en alleen vanuit de vaststelling dat het landschap reeds aangetast is door grote infrastructuur zoals de N49, de aanwezige en geplande hoogspanningslijnen en de aanwezige windturbines. Deze elementen op zich kunnen echter niet verantwoorden dat dit reeds belaste landschap nog meer belast zou worden. De reeds bestaande infrastructuur verhindert volgens het middel niet dat bijkomende grote windturbines een aanmerkelijke impact zullen hebben op het landschap.

13.5. In het middel wordt verder de evaluatie van de effecten inzake geluidshinder en slagschaduw van de windturbines bekritiseerd.

Vooreerst wordt gewezen op volgende vaststelling in het plan-MER:

“Voor het lineair scenario worden de hoogste overschrijdingen (>6dB) vastgesteld ten zuidwesten van Kaprijke en ter hoogte van de deelzone Busakker ten zuiden van de Expressweg N49 (ten noordoosten van Eeklo).”

Volgens het middel betekent een overschrijding met 6 dB een verviervoudiging van het geluid ten opzichte van de geluidsnorm. De verzoekende partijen menen dat het onbegrijpelijk is dat in het plan-MER op basis hiervan niet besloten wordt tot een aanmerkelijk negatief effect. Het argument dat geen aanmerkelijk negatief effect zal optreden omdat elke turbine hoe dan ook de normen van Vlarem I zal moeten respecteren, kan niet gevolgd worden. Dit is uiteraard een cirkelredenering: men gaat ervan uit dat er geen negatieve effecten te verwachten zijn omdat steeds voldaan moet zijn aan de Vlarem-normen, zodat op planniveau geen milderende maatregelen opgelegd moeten worden. Men verwijst voor die milderende maatregelen naar het projectniveau, met name het voldoen aan de Vlarem-normen bij concrete vergunningsaanvragen.

De bovenstaande redenering geldt zelfs nog meer voor wat het aspect slagschaduw betreft. Uit een in het plan-MER opgenomen figuur blijkt immers dat de percelen van de verzoekende partijen binnen de contouren van 50 uur slagschaduw vallen.

Volgens het verzoekschrift had het plan-MER dan ook moeten concluderen dat de zone tussen de percelen van de verzoekende partijen en de expresweg niet geschikt is voor de inplanting van nieuwe windturbines.

13.6. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat in het onderdeel “veiligheid” van het plan-MER ten onrechte geen rekening is gehouden met het feit dat het plangebied van het bestreden uitvoeringsplan deels gelegen is binnen een bestaand en erkend jachtgebied. Volgens de verzoekende partijen had daar nochtans aandacht aan moeten zijn besteed, bijvoorbeeld voor wat betreft de gevolgen van inslag van hagel, afkomstig van de jacht, op de windturbines in het algemeen en de polyester wieken in het bijzonder.

14. In hun memorie van wederantwoord gaan de verzoekende partijen nader in op de jachtrechten van de derde en de vierde verzoekende partij. Zij erkennen dat een veiligheidsonderzoek – met de woorden van artikel 4.1.1,

§ 1, DABM – steeds betrekking heeft op acties die een zwaar ongeval teweeg kunnen brengen. Volgens de verzoekende partijen is het bestreden uitvoeringsplan wel degelijk een actie die “in [...] relatie tot de uitoefening van [de] jachtrechten [van de derde en de vierde verzoekende partij]” een zwaar ongeval teweeg zou kunnen brengen zodat dit veiligheidsaspect onderzocht had moeten worden.

15. In hun laatste memorie repliceren de verzoekende partijen op de vaststelling in het auditoraatsverslag dat de afwezigheid van negatieve effecten voor (akker)vogels in de bufferstrook in het MER-rapport gemotiveerd wordt door de zandige textuur van de bodem zodat vochtige, voedselrijke graslanden slechts beperkt voorkomen en vogels slechts beperkt gebruik maken van die strook. Volgens de verzoekende partijen kunnen deze elementen niet verhelpen dat in het plan-MER geen bewijs wordt geleverd van de beweerde beperkte effecten, nu de effecten louter en alleen “naar verwachting” beperkt zouden zijn.

Verder wordt in de laatste memorie benadrukt dat uit het plan-MER onomstotelijk blijkt dat in geval van een maximale invulling van het plangebied de geluidsnormen niet kunnen worden gerespecteerd.

Beoordeling

16. Het verzoekschrift bekritiseert vooreerst de conclusie van het MER-rapport dat er in de bufferstrook geen aanzienlijke negatieve effecten zullen zijn voor de (akker)vogels. Zoals reeds in het auditoraatsverslag wordt opgemerkt is in het verzoekschrift ten onrechte voorgehouden dat deze conclusie enkel gemotiveerd zou zijn door het gegeven dat de bufferstrook al verstoord is door menselijke activiteiten. Het blijkt immers dat het MER-rapport die conclusie ook motiveert door het feit dat vogels slechts beperkt gebruik maken van de bufferstrook door het ontbreken van voldoende vochtige, voedselrijke graslanden aldaar. De juistheid van het laatstgenoemde motief wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Uit hetgeen zij aanvoeren blijkt niet dat dit motief de laatstgenoemde conclusie niet zou kunnen schragen.

17. Wat de voedseltrekroute van wilde eenden betreft, wordt er in het MER-rapport op gewezen dat uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat ongeveer 80 % van eenden rond een windturbinepark vliegt en dat van de ongeveer 20 % die toch door het windturbinepark heen vliegt ongeveer 0,09 % in aanvaring komt met een turbine. Gelet op deze gegevens, waarvan de juistheid niet door de verzoekende partijen wordt betwist, blijkt niet dat het MER-rapport het mogelijke effect ten onrechte heeft ingeschat als beperkt negatief.

18. Het verzoekschrift bekritiseert verder de conclusie van het MER-rapport dat er geen aanzienlijke negatieve effecten zullen zijn voor de vleermuizen. Zoals reeds in het auditorsverslag wordt opgemerkt, is in het verzoekschrift ten onrechte voorgehouden dat deze conclusie gemotiveerd zou zijn door het gegeven dat hierover onduidelijkheid zou bestaan. Het blijkt immers dat het MER-rapport die conclusie motiveert door het gegeven dat aaneengesloten opgaande elementen zoals bosranden, heggen en lanen in het plangebied slechts beperkt voorkomen waardoor dit gebied minder geschikt is als foerageergebied voor vleermuizen en door het gegeven dat er weinig potentiële trekroutes van en naar verblijf- en foerageergebieden voor vleermuizen in de omgeving van het plangebied zijn. De juistheid van deze gegevens wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Uit hetgeen zij aanvoeren blijkt niet dat deze motieven de laatstgenoemde conclusie niet zouden kunnen schragen.

19. Ook de in het middel geuite kritiek in verband met de landschapsstructuur kan niet overtuigen. Uit de beschrijving van de bestaande toestand in het MER-rapport blijkt dat er zich ter plaatse vier beeldbepalende oost-west lijninfrastructuren bevinden die het landschap doorsnijden, te weten de expresweg N49/E34 met lineair opgestelde verlichtingsmasten, de meer dan 10 bestaande windturbines die lijnvormig zijn ingeplant in een strook die paalt aan de zuidzijde van de voornoemde expresweg, een hoogspanningslijn met lineair opgestelde masten en het Schipdonkkanaal met dubbele boomaanplanting langsheen de beide oevers. Uit hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren blijkt niet dat het de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan om in het licht van de voornoemde bestaande toestand aan te nemen, zoals in het MER-rapport is

gebeurd, dat er slechts een beperkt negatief effect ontstaat door “enkel [...] het lineair uitbreiden van de windturbines langs de Expressweg”.

20. Bij de evaluatie van de effecten inzake geluidshinder en slagschaduw van de windturbines is er, anders dan de verzoekende partijen aannemen, niet gesteund op “een cirkelredenering” door te verwijzen naar de normen van Vlare I. Deze normen zijn immers een vaststaand gegeven, waarop bij de effectenbeoordeling mocht worden gesteund, zonder dat die werkwijze aanzien zou kunnen worden als het doorschuiven van milderende maatregelen van het planniveau naar het projectniveau.

Verder moet worden vastgesteld dat de in het middel geviseerde normoverschrijdingen inzake het geluid en de slagschaduw van de windturbines resulteren uit een berekening waarin werd uitgegaan van de maximale invulling van de concentratiezone en van het slechtst denkbare scenario, waarover in het plan-MER het volgende wordt gesteld:

“Er dient [...] te worden opgemerkt dat er werd uitgegaan van een ‘worst case’ benadering. Zo werd er gerekend naar alle gebouwen, zowel bewoond als onbewoond, met een oppervlakte groter dan 20m². Het berekende specifiek geluid werd getoetst aan de meest kritische richtwaarden gedurende de nachtperiode en er werd steeds gerekend met meewind voor alle turbines hetgeen in de praktijk onwaarschijnlijk is. Bovendien werd voor de evaluatie van het specifiek geluid geen rekening gehouden met het oorspronkelijk omgevingsgeluid [...].

Ten slotte werd bij de berekeningen geen rekening gehouden met mogelijke afscherming door bomen of gebouwen waardoor de impact [inzake slagschaduw] van bepaalde turbines sterk overschat kan zijn.”

Uit hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren blijkt niet dat het de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan om, zoals in het MER-rapport is gebeurd, de effecten inzake het geluid en de slagschaduw van de – met naleving van de Vlare-normen – in te planten windturbines slechts als “beperkt negatief” en “negatief” te evalueren.

21. Wat betreft het veiligheidsonderzoek uit het oogpunt van de jacht moet tot slot worden vastgesteld dat geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat het bestreden uitvoeringsplan aanzien zou kunnen worden als een actie die –

met de woorden van de memorie van wederantwoord – “in [...] relatie tot de uitoefening van [de] jachtrechten [van de derde en de vierde verzoekende partij]” een zwaar ongeval teweeg zou kunnen brengen.

22. De conclusie is dat de uiteenzetting in het middel niet van aard is om aan te tonen dat de bevindingen van het MER-rapport de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan of tegenstrijdig zijn. Weliswaar hebben de verzoekende partijen over een aantal elementen een andere mening, maar dit toont op zich de onredelijkheid of onjuistheid van die bevindingen nog niet aan.

B. Tweede middel

Het aangevoerde middel

23.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van de artikelen 4.1.4 en 4.1.7 DABM, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

23.2. De verzoekende partijen stellen dat uit het in het plan-MER uitgevoerde onderzoek blijkt dat er negatieve effecten te verwachten vallen op het vlak van geluid en licht, waarbij de normen duidelijk overschreden zullen worden, en dat de inplanting van windturbines landschapsverstorend zal zijn. Bijgevolg had uit dit onderzoek moeten zijn afgeleid dat het bestreden uitvoeringsplan aanzienlijke negatieve effecten inzake geluid, slagschaduw en landschapsverstoring heeft. De conclusies die het MER-rapport uit de erkende effecten trekt, zijn volgens de verzoekende partijen “intern contradictorisch” en geven op geen enkele manier aan hoe de normen *in concreto* zouden kunnen worden gehaald. Bijgevolg bevat het PRUP geen, minstens onvoldoende, milderende maatregelen, zodat de aanzienlijke negatieve effecten voor mens en milieu onvoldoende gemilderd worden. Een zorgvuldig handelende plannende overheid kan er zich uiteraard niet toe beperken het door haar erkend probleem door te schuiven naar de vergunningverlenende overheid.

Beoordeling

24. Het uitgangspunt van het tweede middel is dat het nemen van milderende maatregelen noodzakelijk was omdat, zoals de verzoekende partijen in hun eerste middel aanvoeren, op grond van het in het MER-rapport gedane onderzoek had moeten worden besloten tot het bestaan van aanzienlijke negatieve effecten voor mens en milieu.

Het tweede middel, dat gesteund is op een uitgangspunt waarvan de juistheid – zoals gezien bij de beoordeling van het eerste middel – niet blijkt, wordt verworpen.

C. Derde middel

Het aangevoerde middel

25.1. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 2.2.2, § 1, 2°, VCRO en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

25.2. De verzoekende partijen voeren aan dat het in randnummer 11.3 geciteerde voorschrift (hierna: het geviseerde voorschrift) in onvoldoende duidelijke en rechtszekerheid biedende woorden is gesteld. Het is voor hen hoogst onduidelijk of zij, bij het indienen van een vergunningsaanvraag, niet door middel van voorwaarden op basis van dit voorschrift verplicht zullen kunnen worden om bepaalde landschappelijke ingrepen op hun eigendom uit te voeren die zij zelf niet wensen, zoals het aanplanten van hagen, bomenrijen of zelfs bosfragmenten, dan wel of een vergunning juist geweigerd zou kunnen worden met het oog op “het behoud van open ruimte op de kouters”. Voor de eerste en de tweede verzoekende partij is dit nadelig omdat hun woongenot hierdoor aangetast kan worden, maar ook voor de derde en de vierde verzoekende partij is dit problematisch nu verplichte aanplantingen een aanzienlijk effect kunnen hebben

op het gebruik van de gronden als jachtgebied. Voor alle verzoekende partijen betekent het bovendien een ernstige aantasting van hun eigendomsrechten, die gegarandeerd worden door artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. De verzoekende partijen besluiten dat het geviseerde voorschrift, zoals ook reeds werd opgemerkt door Ruimte Vlaanderen, onvoldoende vastlegt wat de stedenbouwkundige mogelijkheden zijn.

Beoordeling

26. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de ordening van de ruimte op wettige wijze eigendomsbeperkingen kan inhouden. De eigendomsbeperkingen die van overheidswege worden opgelegd, zijn toegestaan indien ze beantwoorden aan een rechtmatig evenwicht tussen het algemeen belang van de gemeenschap en de bescherming van de grondrechten van het individu.

Verder verhindert het vereiste van voorspelbaarheid en nauwkeurigheid van stedenbouwkundige voorschriften niet dat deze voorschriften flexibel kunnen worden opgevat, noch dat deze binnen redelijke grenzen een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen verlenen aan de vergunningverlenende overheid bij het beoordelen van een concrete aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

27. Artikel 2.2.2, § 1, 2°, VCRO voorziet, net zoals daarvoor artikel 38, § 1, 2°, van het decreet van 18 mei 1999 ‘houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening’ (hierna: DRO), uitdrukkelijk dat een ruimtelijk uitvoeringsplan inrichtingsvoorschriften kan bevatten. Een inrichtingsvoorschrift is in de memorie van toelichting bij het DRO getypeerd als een voorschrift dat de ruimtelijke voorwaarden creëert voor een goede ontwikkeling van de functies en activiteiten die in een bepaald gebied toegelaten zijn. Als mogelijke inrichtingsmaatregelen die het voorwerp kunnen uitmaken van een ruimtelijk uitvoeringsplan, worden onder meer genoemd, voorschriften met betrekking tot

ecologische infrastructuur, buffering, bouwvrije zones, reliëfwijziging, plaatsing van gebouwen, aan te wenden bouwmaterialen en bouwethetica (*Parl. St. VI.Parl. 1998-1999, nr. 1332/1, 23-24*).

Uit hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren blijkt niet dat het geïmplementeerde voorschrift de perken van artikel 2.2.2, § 1, 2°, VCRO te buiten zou gaan.

28. Verder moet met het auditoraatsverslag worden vastgesteld dat de aard van het geïmplementeerde voorschrift in de toelichting daarbij terecht als volgt is beschreven:

“Het RUP is een overdruk-RUP dat geen bestemming wijzigt, enkel inrichtingsprincipes oplegt. De op het ogenblik van de vaststelling van dit ruimtelijk uitvoeringsplan bestaande bestemmingsvoorschriften van gewestelijke en gemeentelijke plannen van aanleg en ruimtelijke uitvoeringsplannen blijven onverminderd van toepassing.”

Concreet is op de percelen van de verzoekende partijen, naast het geïmplementeerde voorschrift, ook het bestemmingsvoorschrift voor agrarische gebieden van artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen’ toepasselijk. In het licht daarvan blijkt niet dat – met de woorden van de verzoekers in het verzoekschrift – onvoldoende zou zijn vastgelegd “wat de stedenbouwkundige mogelijkheden [voor hun percelen] zijn”.

29. De conclusie is dat de verzoekende partijen er niet in slagen de aangevoerde schendingen aannemelijk te maken.

Het derde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden, elk voor een vierde, verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 800 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig oktober 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust